

Aj keď bolo nariadené odovzdanie zabaveného predmetu do úschovy uschovateľa, kým sa tak skutočne nestalo a kým vec nebola uschovateľovi odovzdaná, je znak trestného činu, že »zabavená vec bola u vlastníka ponechaná, naplnený.

(Rozh. zo dňa 18. februára 1936, Zm IV 441/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. C. a spol., obžalovaným zo zločinu sprenevery podľa § 359 tr. z., zmätočnú sťažnosť obhájcu obžalovaného čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Právny názor, uplatnený pod dôvodom zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. por., ako by v odovzdaní obilia J. F-ovi nebolo ani scudzenie ani spotrebovanie cudzej veci, lebo F. už drier nadobudol naň zabavením exekučné právo a preto mu prislúchala celá hodnota zabaveného obilia, ba ešte o mnoho viac, je mylný; nešlo o vec výlučne len v prospech obžalovaného J. F. zabavenú; obilie bolo v dobe odovzdania zabavené aj v prospech M. H-ovej a jej záložné právo bolo ustanovením § 359 tr. z. chránené rovnako a bez ohľadu na to, či by predošlý exekvent J. F. prípadne bol výlučne z výťažku zabavenej veci uspokojený. Zákon odníma exekútovi dispozičné právo nad zabavenou vecou bez akejkolvek výhrady a exekút nemôže rozhodovať o tom, ktorý z exekventov a jako má byť zo zabavenej veci uspokojený.

Sťažovateľ popiera ďalej, že zabavené obilie bolo v smysle zákona ponechané u obžalovaného alebo jemu sverené, keďže bol vymenovaný uschovateľ a tomuto bolo obilie symbolične odovzdané; tým má zrejme na zreteľ okolnosť zistenú v odvolacom rozsudku, že bolo nariadené odovzdanie zabaveného obilia do úschovy uschovateľa. Námietka táto je bezzákladná; dokiaľ obilie nebolo uschovateľovi skutočne odovzdané, ale zostalo u obžalovaného, je znak trestného činu, že zabavená vec bola u vlastníka ponechaná, naplnený, lebo tu má zákon zrejme na zreteľ faktický stav, že je zabavená vec u exekúta, a stačí aj jeho púha detencia, ktorá exekútovi umožňuje, aby s vecou naložil spôsobom zakázaným.

Ponevác obilie bolo v prospech M. H-ovej exekučne zabavené a obžalovaný porušil odovzdaním obilia J. F-ovi toto exekučné záložné právo, je naplnená skutková podstata zločinu v smysle § 359 tr. z. a nemožno uvažovať o veci len s hľadiska prečinu podľa § 368 tr. z. so zreteľom na retenčné právo, ktoré už pred exekučným zabavením vecí prislúchalo podľa zákona menovanej na podklade nájomného pomeru. Rečené námietky zmätočnej sťažnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. por. sú tedy taktiež bezzákladné.

Čís. 5517.

Při posouzení totožnosti zažalovaného činu se skutkem, na který uznal rozsudek, je rozhodné, aby obžaloba stejně jako rozsudek měly za předmět účast obžalovaného na určitém příběhu, který podle názoru

obžaloby způsobil trestný výsledek; je věcí soudu, aby samostatně zjistil skutečný průběh zažalované události co do všech okolností rozhodných pro posouzení zákonem chráněného a v obžalobě označeného právního zájmu; proto soud neporušuje zásadu skutkové totožnosti podle 1. odst. § 325 tr. ř., přibere-li nové, žalobou neuplatňované složky, které se však vztahují na tutéž událost a na týž právní zájem.

Odepřel-li vinník po spáchání trestného činu udati úředníku proti němu zakročujícím své jméno, nelze ho za to uznati vinným i přestupkem § 43 tr. zák. přest.

(Rozh. ze dne 18. února 1936, Zm IV 691/35.)

N e j v y š š í s o u d v trestní věci proti M. R. a spol., obžalovaným pro přečin podle § 14, č. 3 zák. na ochr. rep., zmateční stížnosti obžalovaných částečně odmítl, částečně je zamítl; z úřední moci na základě důvodu zmatečnosti podle č. 1 a) § 385 tr. ř. zrušil však rozsudky obou soudů nižších stolic podle odst. 1 § 33 por. nov. ohledně obžalovaného F. E. a podle posl. odst. § 387 tr. ř. ohledně obžalovaného M. R. co do výroků, kterými tito obžalovaní byli uznáni vinnými přestupky podle § 43 přestup. zák., a oba tyto obžalované podle čis. 1 § 326 tr. ř. zprostil obžaloby pro tento přestupek na ně podané.

Z d ů v o d ů:

Z důvodu zmatečnosti podle čis. 11 § 384 tr. ř. a čis. 1 a) § 385 tr. ř. namítá obžalovaný F. E., že měl býti obžaloby zproštěn, poněvadž tu není obžaloby ohledně toho, co v jeho činnosti shledal vrchní soud závadného, a to, z čeho ho obžaloba vinila, že nevyzradil dozorčímu úředníku jméno M. R., ač ho znal, není trestným činem, jak to vrchní soud vyslovil co do spoluobžalovaného P. P.

Zmateční stížnost není základná. Obžalovaný F. E. byl žalován pro ten skutek, že nedohodnuv se předem s M. R. unikl úřednímu stíhání a tím zmařil výsledek trestního řízení, nevyzradil na úřední vyzvání jeho jméno a odepřel je udati, ač je znal. Kdežto první soud konkretisoval trestný čin tak, jak zněla obžaloba, doplnil vrchní soud okolnosti případu těmi dalšími zjištěními, že se obžalovaný hrubým způsobem vmísil do úředního výkonu dozorčího úředníka, když se tento pokoušel zjistit osobnost M. R., křičel, že tento nic neudělal a není povinen se legitimovat, při čemž vnikl mezi poradatele a dozorčího úředníka, oba odstrčil, čímž v nastalém zmatku umožnil M. R. v davu zmizeti, aniž ho dozorčí úředník mohl zjistiti. Při posouzení totožnosti činu zažalovaného se skutkem, na který uznal rozsudek, je rozhodné, aby obžaloba stejně jako rozsudek měly za předmět účast obžalovaného na určitém příběhu, který podle názoru obžaloby způsobil trestný výsledek. Je věcí soudu, aby samostatně zjistil skutečný průběh zažalované události co do všech okolností, které jsou rozhodné pro posouzení zákonem chráněného a v obžalobě označeného právního zájmu a následkem toho neporušuje soud zásadu skutkové totožnosti podle odst. 1 § 325 tr. ř., když přibere nové, žalobou neuplatňované skutkové složky, které se však vztahují na tutéž událost

a na týž právní zájem. Nepřekročil proto vrchní soud v tomto případě meze obžaloby, když co do zažalované události doplnil žalobní děj okolnostmi shora uvedenými.

Při přezkoumání věci z úřední moci přesvědčil se nejvyšší soud, že soudy nižších stolic odsoudily oba obžalované M. R. a F. E. též pro přestupek podle § 43 přestup. zák., kterého se dopustili tak, že obžalovaný M. R., spáchav přečin podle § 14, č. 3 zák. na ochr. rep. a byv proto vyzván dozorčím úředníkem k udání svého jména, udat je odepřel, a že obžalovaný F. E., spáchav přečin podle § 374 tr. z., odepřel dozorčímu úředníku rovněž udati své jméno. Z toho plyne, že oba obžalovaní v době, kdy odepřeli udati svá jména, byli dotazováni dozorčím úředníkem na svá jména proto, poněvadž byli podezřelí ze spáchání trestných činů a proto dozorčím úředníkem stíháni. Oba obžalovaní odepřeli tedy udati svá jména již v trestním řízení proti nim zahájeném a nebyli obdobně s ustanovením § 135 tr. ř. povinni vůbec odpovídati anebo udati pravdu. Následkem toho nelze v této jich činnosti shledati skutkovou podstatu inkriminovaného přestupku a rozsudky nižších stolic jsou v těchto částech zmatečné podle č. 1 a) § 385 tr. ř.

Čís. 5518.

Bol-li činom trestným podľa § 46 tr. zák. prest. urazený úradník alebo zriadenec verejnej správy, ostáva trestom za tento prestupok peňažitý trest do 200 Kč a neplatí o náhradnom treste na slobode ani § 8 zákona čis. 31/1929 Sb. z. a n., ale platia v tomto smere naďalej ustanovenia odst. 2 a 3 § 22 tr. zák. prest.

(Rozh. zo dňa 18. februára 1936, Zm IV 16/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. M-ovej, obžalovanej z prečinu podľa § 14, čis. 5 zák. na ochr. rep. atď., zmätočnú sťažnosť obžalovanej čiastočne odmietol a čiastočne zamietol, z úradnej moci však na základe dôvodu zmätočnosti podľa čis. 2 § 385 tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolic čo do výšky náhradného trestu a určil tento trest jedným dňom uzamknutia.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci z úradnej moci presvedčil sa najvyšší súd, že oba súdy nižších stolic uložily obžalovanej za prestupok podľa § 46 prest. zák., spáchaný proti železničnému vrátnikovi pri konaní jeho služby, tedy proti zriadencovi administratívnej vrchnosti, peňažitý trest 20 Kč, ktorý je trestom hlavným a ktorý podľa § 22 prest. zák. premenily na 2 dni uzamknutia. Ponevác podľa § 19, čis. 2 zák. čl. XXXIV/1897 ide v tomto prípade o prestupok administratívny, patriaci do príslušnosti úradov verejnej správy, nevzťahuje sa naň § 5 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n. o zvýšení peňažitých trestov na päťnásobok a podľa § 19, čis. 1 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n., ponevác nejde o čin súdne trestný, ani § 8 zák.